

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΜΕ ΤΟ ΑΚΑΝΘΙΝΟΝ ΣΤΕΜΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ.—ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΝΑΚΩΧΗΝ

(ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ)

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΡΜΕΝΙΟΥΣ.—“ΕΙΝΕ ΧΡΗΣΙΜΟΝ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ”,—ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.—ΚΑΙ Η ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ.—ΑΥΠΝΙΑΙ.—ΚΑΙ ΕΩΘΙΝΟΝ ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΟΝ.—ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΙ. ΣΥΝΑΔΕΛΦΙΚΑΙ.—ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΜΕΣΑ.—Ο ΔΙΑΠΛΟΥΣ ΤΩΝ ΔΑΡΔΑΝΕΛΛΙΩΝ.—Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΛΕΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ.—“ΑΦΗΣΤΕ ΓΙΑ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΑΥΤΗ ΤΗ ΚΟΥΒΕΝΤΑ”.—ΕΙΣ ΤΟ ΔΕΔΕΑΓΑΤΣ.—ΕΝΑΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ Ο ΟΠΟΙΟΣ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΠΑΡΑΣΥΡΘΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΙΝΗΝ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΠΑΘΩΝ.—ΥΠΟΔΟΧΑΙ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΟΥ ΤΟΥ

93ον

Μία ακόμη από τας βροχότερας εντυπώσεις, τας οποίας διέτησεν ο Αλέξανδρος εκ της εγκραδιστάτης υποδοχής τῆς Ραιδεστός ἀνεφέρτο εἰς τὰς διατεταχθεὶς θεομῶς ἐκδηλώσεις τῶν Ἀρμενίων. Οἱ σκληροὶ διωγμοὶ τῶν διέδσαν ἐνδοκότερον ὑπὲρ αὐτῶν τὴν εὐαίσθητον ψυχὴν του.

—Εἶνε στοιχεῖον χρήσιμον καὶ φιλο

νομον αὐτοὶ οἱ Ἀρμένιοι.—ἐπανελαμβάνεν ὁ Βασιλεὺς. Καὶ ἔχουν ὑποστῆ πολλά. Ὅσον περισσότερους θὰ προέβωσαν ἐντὸς τῶν ἐδαφῶν μας, τόσον το καλύτερον θὰ εἶνε διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ διὰ τὸ μέλλον της.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ!

Ἀλλὰ ὅταν ὁ λόγος ἦεν ἰδίᾳ διὰ τὸ μέλλον τοῦ τόπου ἢ Ἀλέξανδρος ἐκινεῖτο ἐξ ὀλοκλήρου ἀπὸ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ πατρὸς του. Ἐπανεκδημῶς δὲ τὸν ἤκουσα νὰ ψιθυρίζῃ κατὰ τὰς στιγμὰς ἐκείνας τῆς ἰψίστης ἐθνικῆς ἐξάρσεως.

—Γιατὶ νὰ μὴ εἶνε ἐδῶ ὁ πατέρας μου τώρα νὰ χαρῆ ὅλα αὐτὰ τὰ μεγαλεῖα; Σ' αὐτὸν ἄξιζαν καὶ γι' αὐτὸν εἶνε προσωρισμένα, τοῦ τόσον πολὺ ἀγαπᾷ τὴν Ἑλλάδα!

ΤΟ ΕΩΘΙΝΟΝ ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΟΝ

Μένει νὰ σημειωθῇ ἀκόμη ὅτι αἱ μετὰ τοῦ Βασιλέως συζητήσεις κατὰ τὰς ἀλημονήτους ἐκεῖνας ἡμέρας ἦσαν ἀτελείωτοι. Αἱ μεγάλα συζητήσεις ἐκ τῶν ἐθνικῶν ἐπιτυχῶν, τὰς οποίας παρηκολοιοῦμεν βῆμα πρὸς βῆμα, εἶχαν προκαλέσει εἰς τὴν ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητον φύσιν του ἕνα εἶδος νευρικῆς ὑπερδιεγέρσεως. Αἱ φῶραι τοῦ ἔννοιον του ἦσαν ἐλάχισται. Παραστροφόμενοι ἀπὸ τὰς συζητήσεις ἐπὶ τῶν γεγονότων καὶ τῶν ἐντυπώσεων τῆς ἡμέρας, ἐκοιμώμεθα ἀργά. Καὶ ποῖν γέξι κατὰ-κατὰ ἀκόμη, ὁ Βασιλεὺς ἦτο εἰς τὸ πόδι.

Τότε ἀντιγεί το... ἐμῶν προσκλητήριον τοῦ Βασιλέως... σάλπιγξ τῆς Δευτέρας Παρουσίας.
—Εἶνα! Ἄκου κοινάσαι; Σήμερον ἀνεβόμῃ ἐπὶ τὰς γέφυρας νὰ ἰδῆς τὴν Ἑλλάδα εἶνε!
Ἐπανεκδημῶς νὰ ἀνιμοσφοθῶ μετὰ τὴν ἐκείνην. Καὶ τὰς περισσότερας ἀποκαταστάσεις. Ἐνίστηθε ὡς τὸ παλαιόν, ἐπὶ τὸν κόπον τῆς ἡμέρας καὶ τῆς ἀσθενείας σῶμα δὲν ὑπάρχει. Τότε ἐπιπλάσσει ἀσυναρτήτως διαμαρτυρίας.

—Μεγαλειότατε, ἀν δὲν μπορεῖτε νὰ κοιμηθῆτε Σεῖς, τί φταίμε ἡμεῖς οἱ ἄλλοι! Δὲν βαστάμε πλέον αὐτίαν. Δὲν εἶμαστε κουκουβάγιες ἐπὶ τέλους. Ἀνθρωποὶ εἴμαστε!

Εἰς ἀπάντησιν ὁ Βασιλεὺς κατέφευγε εἰς τὰ μεγάλα μέσα. Ἐπαινεῖ ὀλίγο νερό καὶ μετ' ἐφρᾶντιζε διὰ... νὰ συνέλθοι.

Μίαν ἢ δύο φορές ὅμως συνέβη νὰ μὴν ἰσχύσουν καὶ τὰ μεγάλα μέσα. Ζαλιζόμενος δὲ ὅπως ἦμουν ἀπὸ τὸν ἔννοιον καὶ μὴ ἔχων σαφὲς τὸ αἰσθημα τῆς πραγματικότητος, διέτυπῶσα εἰς τόνον καθαρῶς... συναδελφικὸν τὰς διαμαρτυρίας μου.

—Ὁχ, Παναγία μου! Δὲν μ' ἀφίνεῖς! Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ κοιμηθῶ καὶ ἐγὼ καμμιὰ στάλα;

Τότε ἀντελαμβάνετο ὁ Ἀλέξανδρος ὅτι ἡ ἀνάγκη τῆς ἀναπάσεως ἦτο πραγματικὴ καὶ ὑπερτέρα τῆς θελήσεώς μου, μετὰ τὴν ὑπερτάτην δὲ εὐγένειαν, ἡ ὅποια τὸν ἐχαρακτήριζε, μετ' ἀφίνε ἦσυχον νὰ συνεχίσω τὸν ἔννοιον μου, ἀπογορῶν ἀποροδοητὶ ἐκ τοῦ θαλάμου καὶ γωοῖς; νὰ μετ' ἐξουνευρισθῇ διόλου διὰ τὰς ἀκουσίας ἀμετροπειίας μου.

ΤΑ ΔΑΡΔΑΝΕΛΛΙΑ

Ἀπὸ τὴν Ραιδεστόν ὁ «Ἀδέωφ» ἀπέπλευσε τὴν ἰδίαν ἐσπεραν, ὅσα ὡς ἐπανήλθομεν ἐκ τῆς πόλεως, διὰ τὸν δεδαγᾶς ὅπου ἐφθάσαμεν τὴν μεσημέριον.